

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Kinga Sternik

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej

w sprawie **P. B.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 kwietnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych na niekorzyść

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 20 września 2023 r., sygn. akt II AKa 229/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt III K 329/20,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części uniewinniającej P. B. od czynu zarzuconego w pkt III aktu oskarżenia i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania;

2. w pozostałej części kasację oddala jako oczywiście bezzasadną obciążając oskarżycieli posiłkowych kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających;

3. zarządza zwrot na rzecz B. W. i T. W. uiszczonych przez nich opłat od kasacji.

Waldemar Płóciennik Marek Pietruszyński Andrzej Stępka

[PGW]

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

„I. w okresie od dnia 26 lipca 2018 r. do dnia 8 marca 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, T. W. oraz B. W. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą [...] spółka cywilna z siedzibą w miejscowości O., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 289.769,35 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd T. W. oraz B. W. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci elementów metalowych poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawców – T. W. oraz B. W. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 26 lipca 2018 r. kwotę 115.793,18 złotych tytułem zapłaty za wykonanie ww. usługi udokumentowanej fakturą zaliczkową nr [...] z dnia 26.07.2018 r. oraz w dniu 8 marca 2019 r. kwotę 169.950,69 złotych tytułem zapłaty za wykonanie ww. usługi udokumentowanej fakturą końcową nr [...] z dnia 15.02.2019 r. to jest łącznie kwotę 289.769,35 złotych, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu elementów metalowych, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonym [...] spółka cywilna

z siedzibą w miejscowości O., szkodę w łącznej kwocie 289.769,35 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

II. w okresie od dnia 7 marca 2019 r. do dnia 8 marca 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, T. W. oraz B. W. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą [...] spółka cywilna z siedzibą w miejscowości O., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.452,77 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd T. W. oraz B. W. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci elementów metalowych poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawców – T. W. oraz B. W. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 07 marca 2019 roku kwotę 25.452,77 złotych tytułem częściowej zapłaty za wykonanie ww. usługi udokumentowanej fakturą nr [...] z dnia 7.03.2019 r., skorygowaną fakturą korygującą nr [...] z dnia 8 marca 2019 r., a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu elementów metalowych, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonym [...] spółka cywilna z siedzibą w miejscowości O., szkodę w kwocie 25.452, 77 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

III. w okresie od dnia 20 marca 2019 r. do dnia 30 marca 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, T. W. oraz B. W. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą [...] spółka cywilna z siedzibą w miejscowości O., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 52.350,33 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd T. W. oraz B. W. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp.

z o. o., importu towaru w postaci elementów metalowych poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawców – T. W. oraz B. W. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 20 marca 2019 r. kwotę 52.350,33 złotych tytułem częściowej zapłaty za wykonanie ww. usługi udokumentowanej fakturą zaliczkową nr [...] z dnia 30.03.2019 r., a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu elementów metalowych, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonym [...] spółka cywilna z siedzibą w miejscowości O., szkodę w kwocie 52 350, 33 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

IV. w okresie od dnia 4 września 2018 r. do dnia 11 marca 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w S. H., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 101.147,88 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. T. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci maszyny do napełniania, zakręcania, etykietowania buteleczek wraz z urządzeniem kodującym, poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. T. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 7 września 2018 roku kwotę 25.000 złotych, w dniu 10 września 2018 roku kwotę 24.579,53 złotych oraz w dniu 11 marca 2019 r. kwotę 51.568,35 złotych, to jest łącznie kwotę 101.147, 88 złotych tytułem zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu towaru wraz z jej transportem i odprawą celną oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził

pokrzywdzonemu J. T. szkodę w łącznej kwocie 101.147,88 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

V. w okresie od dnia 4 stycznia 2019 r. do dnia 31 stycznia 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w S. H., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.243,04 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. T. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci oleju [...] poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. T. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 14 stycznia 2019 r. kwotę 35.243,04 złotych tytułem częściowej zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu oleju [...], jej transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonemu J. T. szkodę w kwocie 35.243,04 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

VI. w okresie od dnia 09 stycznia 2019 r. do dnia 13 maja 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w S. H., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 85.500 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. T. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci liści [...] poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. T. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do

zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 21 stycznia 2019 r. kwotę 50.675,07 złotych oraz w dniu 13 maja 2019 roku kwotę 34.824, 93 złote, to jest łącznie kwotę 85.500 złotych tytułem zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu liści [...], ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonemu J. T. szkodę w łącznej kwocie 85 500 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

VII. w okresie od dnia 30 stycznia 2019 r. do dnia 16 maja 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w S. H., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 67.080 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. T. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci korzeni żywakostu poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. T. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 4 lutego 2019 r. kwotę 26.507,63 złotych oraz w dniu 16 maja 2019 r. kwotę 40.572,37 złotych, to jest łącznie kwotę 67.080 złotych tytułem zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu korzeni żywakostu, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonemu J. T. szkodę w łącznej kwocie 67.080 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

VIII. w okresie od dnia 3 listopada 2018 r. do dnia 18 lutego 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w P. do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w kwocie 20.286,67 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. K. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci chłodził silników poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. K. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 18 lutego 2019 r. kwotę 20.286,67 złotych tytułem częściowej zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu maszyn, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonemu J. K. szkodę w kwocie 20.286,67 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

IX. w okresie od dnia 17 kwietnia 2019 r. do dnia 17 maja 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w miejscowości K., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31.435,78 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. K. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci elementów metalowych poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. K. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 17 maja 2019 r. kwotę 31.435,78 złotych tytułem częściowej zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu elementów metalowych, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził

pokrzywdzonemu J. K. szkodę w kwocie 31.435,78 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.,

X. w okresie od dnia 24 kwietnia 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2019 r. w W., będąc Prezesem Zarządu oraz jedynym udziałowcem Spółki „[...]” Sp. z o. o. z siedzibą w W., [...], doprowadził, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, J. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [...] z siedzibą w O., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15 803, 68 złotych, w ten sposób że, po uprzednim wprowadzeniu w błąd J. D. co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartej umowy świadczenia usług i obejmującego dokonanie za ustalone wynagrodzenie dla [...] Sp. z o. o., importu towaru w postaci maszyn poprzez pośredniczenie w zakupie tego towaru bądź poprzez zakup w imieniu zleceniodawcy – J. D. towaru w kraju producenta, a także zobowiązania obejmującego organizację i zapłatę transportu towaru bezpośrednio do zleceniodawcy oraz dokonanie odpraw celnych i uiszczenie opłat celnych towaru na rzecz zleceniodawcy, zawarł ww. umowę o świadczenie usług i przyjął w dniu 29 kwietnia 2019 r. kwotę 15.803,68 złotych tytułem częściowej zapłaty za wykonanie ww. usługi, a następnie nie wykonał przyjętego na siebie ww. zobowiązania importu maszyn, ich transportu i odprawy celnej oraz nie dokonał zwrotu środków pieniężnych stanowiących zapłatę za usługę, czym wyrządził pokrzywdzonemu J. D. szkodę w kwocie 15.803,68 złotych, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.”.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt III K 329/20, Sąd Okręgowy we Wrocławiu:

I. uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., z tym ustaleniem, że przyjął w dniu 26 lipca 2018 r. równowartość 31.108,80 dolarów amerykańskich, co według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego stanowi kwotę 114.010,64 złotych oraz równowartość 44.124,70 dolarów amerykańskich, co według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia dokonania przelewu tj. 8 marca 2019 r. stanowi kwotę 169.478,56 złotych, ustalając łączną kwotę niekorzystnego rozporządzenia mieniem i kwotę szkody w łącznej wysokości

283.489,20 złotych, i za tak opisany czyn na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach II – XI części wstępnej wyroku, stanowiących przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., przyjmując, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, tj. ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., z tym ustaleniem, że:

„- wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz szkody czynu z pkt III na równowartość 13.930 dolarów amerykańskich według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia dokonania przelewu tj. 20 marca 2019 r., tj. kwotę 52.609,43 złotych, oraz, że oskarżony przyjął tą wpłatę w dniu 22 marca 2019 r.;

- okres popełnienia czynu z pkt VIII części wstępnej wyroku, określa od dnia 14 stycznia 2019 r. do dnia 20 lutego 2019 r., przyjmując wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz szkody na równowartość 5.295 dolarów amerykańskich według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia dokonania przelewu tj. 18 lutego 2019 r., tj. kwotę 20.272,43 złotych,

- wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz szkody czynu z pkt X części wstępnej wyroku na równowartość 4.104 dolarów amerykańskich według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia dokonania przelewu tj. 29 kwietnia 2019 r., na kwotę 15.787,26 złotych”,

i za tak opisane czyny na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego P. B. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, przez zapłatę:

a) solidarnie na rzecz T. W. oraz B. W. kwoty 361.551,40 złotych;

b) na rzecz J. T. kwoty 288.970,92 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 25.000 zł od dnia 8 września 2018 r. do dnia zapłaty,
- 24.579,53 zł od dnia 11 września 2018 r. do dnia zapłaty,
- 51.568,35 zł od dnia 22 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 25.000 zł od dnia 15 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,
- 25.000 zł od dnia 12 marca 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 25.000 zł od dnia 14 maja 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 25.000 zł od dnia 5 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 25.000 zł od dnia 17 maja 2019 r. do dnia zapłaty;

c) na rzecz J. K. kwoty 20.272,43 złotych;

d) na rzecz J. K. kwoty 80.190,47 złotych;

e) na rzecz J. D. (D.) kwoty 15.787,26 złotych;

V. na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz pełnienia funkcji członka zarządu, rady nadzorczej i komisji rewizyjnej w spółkach prawa handlowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek na okres 6 lat.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania oraz wymierzył opłatę w kwocie 400 złotych.

Apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, na mocy art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1a, 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

„I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisów art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

i niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności poprzez nieprawidłową ocenę sytuacji majątkowej Spółki [...] Sp. z o.o. w momencie zaciągania zobowiązań oraz nieprawidłową ocenę zamiaru i innych pobudek kierujących oskarżonym, jak również poprzez rozstrzygnięcie niewyjaśnionych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a także poprzez dokonywanie ustaleń i wnioskowania w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego,

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez wyciągnięcie z tychże dowodów nietrafnych wniosków co do elementów (przedmiotowych i podmiotowych) decydujących o odpowiedzialności P. B., a także pominięcie szeregu faktów, w tym poprzez:

a) nieuwzględnienie w znacznej mierze (albo uwzględnienie jedynie w sposób wybiórczy i fragmentaryczny) zeznań świadków M. K., A. H., M. M., I. E., A. B., M. S., J. C., D. G., W. S., M. K. i D. D., w szczególności wybór z tych zeznań jedynie tych okoliczności, które mogą obciążać oskarżonego, a pominięcie tych fragmentów zeznań, które przemawiają za jego niewinnością,

b) pominięcie udowodnionego faktu, że oskarżony w 8.01.2019 r. dokonał zwrotu błędnie wpłaconej kwoty w wysokości ok. 20 tys. zł na rzecz [...], a w lutym 2019 r. zwrotu kwoty ponad 40 tys. zł na rzecz J. T., co przeczy tezie o zamiarze oszustwa i chęci działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

c) nieuwzględnienie faktu, że P. B. w marcu 2019 dokapitalizował Spółkę [...] w wysokości 250.000 zł (wpłacił tę kwotę na jej konto bankowe, co wynika z akt sprawy), co przeczy tezie o zamiarze oszustwa i chęci działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

d) bezkrytyczne przyjęcie zeznań świadka T. W., podczas gdy zeznania te nacechowane były niechęcią do oskarżonego i stały w jawnej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z jego zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznaniami jego asystenta M. K.;

e) całkowicie dowolne ustalenie, że Spółka nie płaciła dostawcom i firmie spedycyjnej, a co nie wynika z materiału dowodowego, a wręcz zebrane dowody (w szczególności zeznania świadka M. K.) wskazują, że było przeciwnie.

III. błąd w ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, poprzez nieprawidłowe przypisanie oskarżonemu zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, w tym znajdujące się w aktach sprawy dokumenty (m. in. wykonane audyty, wyciągi z operacji bankowych, sprawozdania finansowe Spółki [...] Sp. z o.o., zaświadczenie z Urzędu Skarbowego i zaświadczenie z ZUS), wskazują jednoznacznie na brak zamiaru popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (odpowiednio w związku z art. 294 §1 k.k. albo w związku z art. 91 § 1 kk).

IV. błąd w ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że oskarżony P. B. od lipca 2018 r. przyjmował zlecenia pomimo rzekomego braku ich realizacji, nie przekazywał środków producentom i zaprzestał płatności na rzecz firmy spedycyjnej, które to ustalenia Sądu są całkowicie dowolne, niewynikające z zebranego materiału dowodowego, a nawet z nim sprzeczne, w szczególności:

a) nie uwzględniają faktu, że Spółka [...] przystąpiła do realizacji zamówień, a część z nich nawet zrealizowała;

b) pomijają okoliczność, że od momentu założenia (tj. od 2011 r.) do 2019 r. firma [...] obsługiwała ponad 5 tysięcy zamówień;

c) niektórzy klienci Spółki przekazywali środki finansowe bezpośrednio na rzecz chińskich producentów (dostawców), a nie na rzecz [...].”

Nienależnie od powyższego obrońca zarzucił nadto :

„V. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., poprzez ograniczenie prawnokarnej analizy czynów zarzucanych oskarżonemu wyłącznie do znamion strony podmiotowej, z jednoczesnym pominięciem analizy znamion strony

przedmiotowej w/w czynów, a w konsekwencji przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. pomimo braku udowodnienia przed Sądem I instancji zaistnienia znamion zarzucanych oskarżonemu czynów.

VI. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., poprzez przyjęcie przez Sąd, że doszło do realizacji znamion strony podmiotowej, ponieważ P. B. nie informował klientów o rzekomej złej sytuacji finansowej Spółki, podczas gdy z ustaleń samego Sądu I instancji wynika, że kondycja Spółki w momencie zaciągania zobowiązań była dobra (co potwierdza zebrany materiał dowodowy)."

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

W pisemnej odpowiedzi na apelację pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych T. W. i B. W. wniósł o jej nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 20 września 2023 r., sygn. akt II AKa 229/22, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego P. B. od popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt od I do X.

We wniesionej na niekorzyść oskarżonego kasacji pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych T. W. i B. W., zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w zakresie czynów z pkt I-III, zarzucił:

„1) rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. oraz art. 457 § 2 i § 3 k.p.k., poprzez wydanie orzeczenia odmiennego co do istoty sprawy, poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, bez podania w należyty sposób przekonujących przesłanek zajętego stanowiska, a w szczególności nieodniesienie się do wszystkich istotnych faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie, a mających istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, przez co dokonana ocena jest jednostronna, wybiórcza, całkowicie

dowolna, sprzeczna z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a tym samym nie odpowiada kryteriom wynikającym z treści wymienionych przepisów,

2) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie, z uwagi na bezpodstawne przyjęcie, że w ustalonym stanie faktycznym nie można zarzucić oskarżonemu, że doprowadził oskarżycieli posiłkowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, poprzez wprowadzenie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań wynikających z zawartych pomiędzy stronami umów, podczas gdy owych zobowiązań nie wykonał i nie dokonał zwrotu środków pieniężnych, czym wyrządził oskarżycielom posiłkowym szkodę.”

W konkluzji pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zmiany wyroku Sądu Okręgowego i uniewinnienia oskarżonego w zakresie czynów I-III części wstępnej i przekazanie sprawy oskarżonego P. B. w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o uznanie jej za zasadną . Z kolei obrońca oskarżonego wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pisemne uzasadnienie, stosownie do treści art. 535 § 3 k.p.k., ograniczone zostanie do rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym, dotyczącego uniewinnienia oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, ponieważ kasacja w pozostałym zakresie oddalona została jako oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że zarzut kasacyjny z pkt 2, podnoszący rzekomą obrazę prawa materialnego, jest całkowicie chybiony. Rzecz przecież nie w błędnej wykładni i w konsekwencji niezastosowaniu przepisów art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., na co wskazuje się w zarzucie, lecz w ustaleniach faktycznych, które uniemożliwiły, w ocenie Sądu odwoławczego, przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za oszustwo. Zważywszy na wartość szkody stanowiącej przedmiot zarzutu z pkt III aktu oskarżenia, jest oczywiste, że kwalifikacja prawna z

art. 294 § 1 k.k. nie może mieć zastosowania. Istotniejsze wszakże jest to, że już w samym zarzucie skarżący w rzeczywistości kwestionuje ustalenia faktyczne wskazując, iż nietrafnie przyjęto, że oskarżony nie wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązań i w konsekwencji doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie chodzi więc o wykładnię przepisów i ich stosowanie, a kwestionowanie ustaleń faktycznych, co – stosownie do art. 523 § 1 k.p.k. nie jest w kasacji dopuszczalne. Na marginesie należy zauważyć, że w końcowym fragmencie zarzutu skarżący formułuje śmiałą, sprzeczną jednak z brzmieniem art. 286 § 1 k.k., tezę, iż do przyjęcia oszustwa wystarczy wykazanie, że sprawca nie wywiązał się ze swoich zobowiązań i nie dokonał zwrotu środków pieniężnych, czym wyrządził pokrzywdzonym szkodę.

Podstawowym obowiązkiem sądu odwoławczego jest rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, i w razie zaistnienia określonej sytuacji procesowej, sporządzenie uzasadnienia wydanego wyroku, odpowiadającego wymaganiom wynikającym z art. 457 § 3 k.p.k. Jednak wydanie orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, zwłaszcza uniewinniającego oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu wyrokiem sądu pierwszej instancji z przyczyn faktycznych, pociąga za sobą konieczność sporządzenia uzasadnienia odpowiadającego wymaganiom wynikającym z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Oznacza to, że motywacyjna część wyroku winna wskazywać, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Jest również jasne, że przed wydaniem orzeczenia o wskazanym wyżej charakterze sąd winien oprzeć się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a dokonywana przez ten sąd ocena dowodów winna odpowiadać kryteriom wynikającym z art. 7 k.p.k. Wprawdzie wady motywacyjnej części wyroku nie mogą być jedynym powodem wydania orzeczenia kasatoryjnego (art. 537a k.p.k. i art. 455a k.p.k.), jednak stopień ich nasilenia może świadczyć o naruszeniu standardu kontroli instancyjnej, a w wypadku wyroku reformatoryjnego (uniewinniającego) o obrazie art. 7 i 410 k.p.k.

Przypomnieć trzeba, że Sąd Okręgowy ustalił, iż „Od połowy lipca 2018 r., P. B. przyjmował zlecenia na realizację importu, w tym środki pieniężne pomimo braku

chęci ich realizacji. Otrzymanych środków nie przekazywał producentowi, zaprzestał dokonywać płatności firmie spedycyjnej a klientom spółki, w tym także pracownikom swojej firmy przekazywał nieprawdziwe informacje odnośnie realizacji zamówień. Dopiero pod koniec działalności spółki, przekazał pracownikom informację o złej sytuacji finansowej spółki. Sam jednak unikał kontaktu z pokrzywdzonymi kontrahentami, którzy dopiero wiosną 2019 r. dowiedzieli się, że ich zamówienie nie zostało opłacone przez oskarżonego” (strona 2 uzasadnienia). Ustalając fakty co do zachowań oskarżonego podejmowanych w marcu 2019 r. w odniesieniu do umów łączących go z oskarżycielami posiłkowymi Sąd wskazał, że „Pomimo nieuiszczenia zapłaty producentowi, oskarżony przyjął w marcu 2019 r. kolejne zamówienie i wpłaconą przez [...] zaliczkę, których również nie przekazał chińskiej spółce. [...] wystawiło kolejną fakturę nr [...] z fakturą korygującą nr [...] do kwoty 25.452,77 zł (opisane fakty związane są z czynem zarzuconym w pkt II – uwaga SN). Po czym [...] T. W. i B. W. składa kolejne zamówienie na sześć kontenerów w podziale na trzy. [...] wystawia fakturę zaliczkową nr [...]. W dniu 20 marca 2019 r. zostaje opłacona faktura opiewająca na kwotę 13.930 USD. W dniu 22 marca 2015 r. P. B. przyjął ww. kwotę 13.930 USD, co stanowi równowartość według średniego kursu NBP na dzień dokonana przelewu kwoty 52.609,43 złotych. [...] w dniu 30 marca 2019 r. wystawiło fakturę numer [...] opiewająca na kwotę 13.930 USD na realizację zamówienia [...] (dokumenty i fakty związane z czynem zarzuconym w pkt III). P. B. ignorował telefony, twierdząc, że pracownicy są na szkoleniach oraz zastaniał się problemami z dokumentami, istniejącymi po stronie chińskiego producenta. Twierdził w rozmowach telefonicznych, że wybierał się na spotkanie z przedstawicielami [...] (dostawca usług logistycznych) w G., by rozwiązać problemy z dokumentacją. W rzeczywistości nie dokonywał przelewów na rzecz [...] i posiadał wobec nich wymagalne zadłużenia. W dniu 19 czerwca 2019 roku T. W. i B. W. zawarli z [...] porozumienie, zgodnie z którym dokonali zapłaty za nieuregulowane przez [...] usługi spedycyjne” (strony 3 i 4 uzasadnienia).

Uniewinniając oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów Sąd Apelacyjny uznał, że nie działał on „z zamiarem (bezpośrednim) oszukania poszczególnych pokrzywdzonych, tj. w tym przypadku doprowadzenia ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie ich w błąd co do

zamiaru wywiązania się z zobowiązania wynikającego z zawartych umów”. Swoje przekonanie w tej mierze Sąd wyprowadził z następujących przesłanek:

- sytuacja finansowa spółki [...] była, co najmniej do marca, a nawet kwietnia 2019 r. w miarę stabilna;
- „w świetle całokształtu okoliczności sprawy wydaje się, że to przede wszystkim chybiona inwestycja w wodę spowodowała perturbacje finansowe w spółce oskarżonego, co wprost wynika z jego wyjaśnień”; wcześniej, cytując ustalenia Sądu pierwszej instancji, Sąd odwoławczy wskazuje, że owa inwestycja miała miejsce w listopadzie 2018 r.;
- „To, że oskarżony od razu nie płacił dostawcom z Chin czy Indii nie oznacza, że nie miał zamiaru wywiązać się z zobowiązania. Przecież jest oczywiste, że pieniądze, które wpłynęły na konto jego firmy, szły także na spłatę istniejących zaległości spółki i jej bieżące utrzymanie oraz na rozwój i inwestycje. Znikąd nie wynika, że oskarżony miał obowiązek od razu przelać otrzymane pieniądze na rzecz danego dostawcy towaru”;
- oskarżony samodzielnie decydował o poszczególnych płatnościach czyniąc to w oparciu o dane otrzymane od swoich pracowników;
- żadne dowody nie wskazują, by w momencie zawarcia standardowego kontraktu w imieniu firmy przez upoważnionego pracownika, oskarżony nie miał zamiaru zrealizowania tego kontraktu;
- działania oskarżonego zmierzały do poprawy stanu finansów i płynności finansowej spółki.

Poza powyższymi stwierdzeniami natury ogólnej, Sąd Apelacyjny odniósł się też w uzasadnieniu wyroku do poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonemu. W stosunku do czynu zarzucanego w pkt III, Sąd ten, cytując przywołany wcześniej fragment uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, pisze: „Czy jednak tak postępuje osoba, które czuje się oszukana. Pomimo perturbacji z wcześniejszymi zamówieniami firma [...] T. W. i B. W. decyduje się na zawarcie kolejnego kontraktu, co wskazuje, że pokrzywdzeni akceptowali wcześniejszy stan rzeczy i trudno uznać,

aby byli wprowadzeni w błąd (...). Brak jakichkolwiek dowodów, że oskarżony nie zamierzał zrealizować tego kontraktu, zarzut III opiera się na tym, że nie zrealizowano w całości wcześniejszego kontraktu, co jednak nie jest wystarczające dla możliwości przypisania mu zamiaru oszustwa, tym bardziej, że pokrzywdzeni wiedzieli, że wcześniejszy kontrakt nie jest w całości poprawnie zrealizowany. Nie ma żadnych dowodów świadczących jednoznacznie, że oskarżony nie zamierzał należności przekazać dostawcy chińskiemu, po co w takim razie audyt u chińskiego producenta, których przeprowadzenie potwierdził pokrzywdzony T. W.” (strona 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Przytoczona argumentacja jest niezwykle skrótowa, ignoruje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji oraz całokształt okoliczności sprawy, jest miejscami wewnątrznie sprzeczna, opiera się m.in. na błędnych przesłankach, co w konsekwencji uniemożliwia uznanie rozstrzygnięcia o uniewinnieniu oskarżonego od czynu zarzuconego w pkt III za racjonalne i uzasadnione (uwaga ta, co oczywiste, nie przesądza o odpowiedzialności oskarżonego w tej mierze, bowiem wiąże się jedynie z oceną prawidłowości postępowania odwoławczego w omawianym zakresie).

Jest jasne, że punktem wyjścia do rozważań związanych z możliwością przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za oszustwo jest fakt, że zobowiązał się wykonać umowę opisywaną w pkt III, przyjął związane z zamówieniem pieniądze, zamówienia nie wykonał w pełnym zakresie, pieniędzy nie zwrócił, a w chwili dokonywania transakcji pod koniec marca 2019 r., nie wykonywał już wcześniejszych zobowiązań na rzecz oskarżycieli posiłkowych. Ustalenie o braku zamiaru oszustwa Sąd odwoławczy wywodzi m.in. z tego, że sytuacja finansowa firmy oskarżonego była do marca a nawet kwietnia 2019 r. „w miarę stabilna”. Pomijając to, że nie bardzo wiadomo co to sformułowanie oznacza, Sąd – w ślad za Sądem Okręgowym wskazuje, że problemy finansowe firmy oskarżonego wiązały się z chybioną inwestycją „w wodę”, ta zaś miała miejsce w listopadzie 2018 r., a więc cztery miesiące przed zdarzeniami będącymi przedmiotem osądu. Gdyby jednak przyjąć, że sytuacja firmy była „w miarę stabilna” jeszcze w marcu i kwietniu 2019 r., to w uzasadnieniu Sądu odwoławczego trudno znaleźć przekonujące tłumaczenie

powodów zaniechania wykonania przez oskarżonego obciążającego go zobowiązania. Trudno przecież uznać za trafny i przekonujący argument, że oskarżony nie miał obowiązku przelania od razu otrzymanych na rzecz danego dostawcy towaru, ponieważ „jest oczywistym, że pieniądze, które wpływały na konto jego firmy, szły także na spłatę istniejących zaległości spółki i jej bieżące utrzymanie oraz na rozwój i inwestycje”. Zaakceptowanie tego stanowiska oznaczałoby, że kontrahenci oskarżonego, nie mając co do tego świadomości, kredytowali działalność jego firmy przy ryzyku, że w wypadku, gdy nie wpłyną na jej konto środki z innych tytułów, to ich zobowiązania nie zostaną wykonane. Kwestii tej, poza przytoczonym fragmentem, Sąd odwoławczy nie poświęcił większej uwagi. Ustalając, że nie można przyjąć, by w chwili zawierania umowy oskarżony nie zamierzał zrealizować kontraktu, Sąd Apelacyjny nie zestawia tego z jego wcześniejszymi zaniechaniami, nie tłumaczy ich przyczyn, nie rozważa także kwestii pokrzywdzenia, poza brakiem wykonania umowy, w perspektywie realizacji zobowiązania sprzecznie z jego warunkami co do czasu i innych okoliczności.

Jednym z kluczowych, jak się wydaje, argumentów Sądu odwoławczego przemawiających za rozstrzygnięciem o uniewinnieniu oskarżonego, była teza, iż pokrzywdzeni wiedzieli, że istniały „perturbacje” z poprzednim zamówieniem, a mimo to zdecydowali się na zawarcie kolejnego kontraktu, a tak nie postępują osoby, które czują się oszukane, zatem skoro akceptowali poprzedni stan rzeczy, to trudno uznać, aby byli wprowadzeni w błąd. Inaczej mówiąc, oskarżony nie popełnił przestępstwa, ponieważ oskarżyciele posiłkowi zaufali mu wierząc, że w wypadku tego kontraktu zostanie on zrealizowany zgodnie z jego warunkami. Stanowisko to trafnie zostało podważone przez autora kasacji, który odwołując się w tej mierze do orzecznictwa wywiódł, że „Nie ma (...) żadnego znaczenia dla bytu przestępstwa oszustwa czy pokrzywdzony mógł skontrolować wiarygodność sprawcy i wykryć podstępny charakter jego zabiegów, dokładając choćby znikomej staranności, wszak nawet łatwowierność pokrzywdzonego nie wyłącza karygodności wprowadzenia go w błąd. Nawet wysoki stopień naiwności czy też łatwość wprowadzenia w błąd osoby dokonującej niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie wpływa na ocenę karnoprawną zachowania sprawcy, bo istotne jest tylko to, czy podjęte przez niego

działania, w przypadku tego konkretnego pokrzywdzonego okazały się wystarczające do wprowadzenia go w błąd” (strona 5 kasacji).

Powyższe rozważania uzasadniały konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w części uniewinniającej oskarżonego od czynu zarzuconego mu w pkt III i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W ponowionym postępowaniu Sąd będzie zobowiązany do rzetelnego rozpoznania wniesionego środka odwoławczego, a w wypadku stwierdzenia potrzeby wydania orzeczenia reformatoryjnego, uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy oraz oceny dowodów zgodnej z art. 7 k.p.k. W wypadku konieczności sporządzenia uzasadnienia orzeczenia, winno ono odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach procedury karnej.

Waldemar Płóciennik Marek Pietruszyński Andrzej Stępka

[PGW]

[ms]